

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

14 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și
Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai în cauza penală în privința lui

Arap Samanta Mihail, născută la 28 februarie 1993, originară și domiciliată or. Orhei, str. Victoriei, 1.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.07.2014 - 22.04.2015;

Instanța de apel: 26.05. - 07.10.2015;

Instanța de recurs: 09.02. - 14.06.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 22 aprilie 2015, Samanta Arap a fost achitată de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

2. De către organul de urmărire penală, Samanta Arap a fost învinuită pentru faptul, că la 08 aprilie 2014, aproximativ la ora 18⁰⁰, aflîndu-se la domiciliul lui E. Chișcă amplasat pe adresa or. Hîncești, str. Baștina 5, cu scopul dobîndirii ilegale a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune, sub pretextul vînzării a 6 inele, despre care susținea că sunt confecționate din aur, care potrivit concluziei raportului de expertiză nr. 11 din 05 mai 2014 sunt confecționate din metal neprețios (cupru și staniu), a obținut de la E. Chișcă suma de 200 euro și 4000 lei, cauzînd astfel părții vătămate o daună în proporții considerabile în sumă totală de 7600 lei.

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care S. Arap să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de administrare și comercializare pe termen de 3 ani.

În motivarea cerințelor, procurorul a invocat următoarele argumente:

- prima instanță pur declarativ a constatat în partea descriptivă a sentinței că, învinuirea formulată inculpatei S. Arap în conformitate cu prevederile art. 190

alin. (2) lit. c) Cod penal, în circumstanțele descrise mai sus nu și-a găsit confirmare, deoarece inculpata nu și-a recunoscut vina în cadrul cercetării judecătorești comunicînd că la 08 aprilie 2014 s-a aflat în or. Orhei, str. Victoriei 1, iar acest lucru a fost confirmat prin declarațiile martorilor C. Cucu și M. Bîtcă, precum și prin informația prezentată de SA „Orange” potrivit căreia pe parcursul zilei de 08 aprilie 2014 au fost înregistrate apeluri telefonice efectuate cu nr. 069492171 ce aparține inculpatei în raza antenelor ce acoperă or. Orhei;

- prima instanță a ignorat declarațiile părții vătămate date pe parcursul urmăririi penale în cadrul confruntării între ea și bănuită/inculpată precum și declarațiile făcute ulterior în cadrul cercetării judecătorești unde partea vătămată a indicat direct și de fiecare dată exact la inculpată drept persoana căreia i-a transmis 200 euro și respectiv 4000 lei, pentru inelele primite, care s-au dovedit, potrivit raportului de expertiză chimică nr. 11 din 05 mai 2014, a fi confecționate din aliaj de cupru și nicidecum din aur, precum inculpata i-a comunicat părții vătămate;

- prima instanță contrar dispozițiilor art. 24 Cod de procedură penală, a admis unilateral poziția invocată de către partea apărării și, fără a da o apreciere obiectivă declarațiilor părții vătămate E. Chișcă, a admis integral argumentele apărării, constatînd faptul că probele administrate sunt unele insuficiente ori de fapt în cazul descris și dedus judecării, organul de urmărire penală a efectuat toate acțiunile posibile pentru examinarea multilaterală și obiectivă a circumstanțelor cazului, iar probele administrate și anume declarațiile părții vătămate E. Chișcă care indică direct la persoana vinovată în coroborare cu celelalte probe administrate și îndeosebi procesul-verbal de examinare a obiectului din 24 aprilie 2014, procesul-verbal de confruntare din 22 mai 2014, raportul de expertiză nr. 11 din 05 mai 2014 coroborează cu declarațiile părții vătămate și confirmă pe deplin cele indicate de către partea vătămată precum și oferă un volum probatoriu suficient pentru a încadra acțiunile inculpatei S. Arap în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal;

- prima instanță, contrar prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, a apreciat și a interpretat eronat probele stabilite în cursul cercetării judecătorești, și anume în favoarea inculpatei, odată ce declarațiile martorilor M. Bîtcă și C. Cucu urmau a fi apreciate critic, pentru că una se află în relații de prietenie cu inculpata, iar alta activează la membrii familiei Arap ca dădacă și care indiscutabil se află în relații de subordonare și depinde material de rudele apropiate ale inculpatei, martori ce erau predispuși să comunice date care ar facilita poziția inculpatei S. Arap;

- inculpata nu a prezentat în cadrul urmăririi penale și în instanța de judecată careva persoane ce îi sunt străine, adică nepărtinitoare în cazul examinat și în același timp ar fi putut să confirme faptul că în perioada zilei de 08 aprilie 2014, aceasta s-a aflat în or. Orhei;

- prima instanță, greșit a concluzionat în favoarea inculpatei și argumentul acesteia, precum că nu s-a aflat în or. Hîncești la 08 aprilie 2014, deoarece numărul de telefon SIM 069492171 care îi aparține nu era în raza de acoperire a antenelor din or. Hîncești, dar a celor din or. Orhei, or, asemenea informație nicidecum nu indică direct la faptul unde putea să se afle fizic inculpata S. Arap la 08 aprilie 2014, pentru că telefonul mobil, cu cartela SIM nr. 069492171, putea să-l lase intenționat și la domiciliul său, întru ascunderea urmelor infracțiunii și ducerea în eroare a organului de urmărire penală;

- este dubioasă poziția primei instanțe, care respinge argumentele acuzării fără a se expune asupra declarațiilor părții vătămate, care la fel este o probă importantă într-un proces penal contradictoriu, ori, partea vătămată E. Chișcă, atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, a indicat direct la inculpata S. Arap, pe care nu a cunoscut-o pînă la momentul săvîrșirii infracțiunii și nu are careva temei să o calomnieze, de aceea depozițiile victimei urmau a fi apreciate ca veridice;

- inculpata S. Arap greșit a fost achitată deoarece fapta nu a fost săvîrșită de inculpat, ori, organul de urmărire penală nu putea să acumuleze alte probe în ce privește identificarea persoanei culpabile reieșind din caracterul și specificul infracțiunii;

- prima instanță a ignorat argumentele aduse de către acuzare, prin care poziția inculpatei și versiunea acesteia, înaintate în procesul penal reprezintă o modalitate de apărare, eschivarea de la restituirea prejudiciului material și ducerea în eroare prin care aceasta încearcă să creeze o iluzie că s-a aflat la 08 aprilie 2014 în or. Orhei;

- prima instanță nu a indicat în partea constatatoare a sentinței faptul, că inculpata s-ar fi aflat în or. Orhei la 08 aprilie 2014, dar totodată nici nu oferă o apreciere obiectivă declarațiilor părții vătămate E. Chișcă care a indicat direct la inculpată drept persoana vinovată și că anume aceasta s-a aflat la ea în domiciliu atunci cînd a înșelat-o de bani sau declarațiile părții vătămate din start au fost ignorate de către prima instanță, fără a fi apreciate drept probe concludente într-un proces echitabil și contradictoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015, a fost respins apelul procurorului, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la achitarea S. Arap de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

În acest sens, instanța de apel a conchis că nevinovăția inculpatei S. Arap în săvîrșirea infracțiunii incriminate, se confirmă prin: declarațiile inculpatei S. Arap (f.d. 135-136); martorilor C. Cucu (f.d. 133-134), M. Bîtcă (f.d. 132), ori, probele prezentate de procuror, și anume: declarațiile părții vătămate E. Chișcă (f.d. 137); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10 aprilie 2014 (f.d. 10); procesul-verbal de examinare a obiectului din 24 aprilie 2014 (f.d. 17); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 23 aprilie 2014 (f.d. 20-21); procesul-verbal de confruntare din 22 mai 2014 (f.d. 30-31); actul de expertiză nr. 11 din 05 mai 2014 (f.d. 35-39), în viziunea instanței de apel, nu sunt suficiente să ateste, că inculpata S. Arap a săvîrșit infracțiunea imputată.

Astfel, instanța de apel a reținut, că inculpata S. Arap la 08 aprilie 2014, toată ziua s-a aflat la domiciliul său din or. Orhei, str. Victoriei 1, fapt confirmat prin declarațiile martorilor M. Bîtcă și C. Cucu, dar și prin informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice din 08 aprilie 2014, purtate la numărul de telefon

069492171, titular al căreia este S. Arap, informație potrivit căreia, la 08 aprilie 2014, perioada orelor 11⁰⁰ - 18³⁰, la numărul în cauză, au fost înregistrate apeluri de intrare și ieșire, deservite de antena din raza de activitate a or. Orhei.

Instanța de apel a respins argumentele procurorului care a invocat, că declarațiile martorilor M. Bîtea și C. Cucu urmau a fi apreciate critic, deoarece una se află în relații de prietenie cu inculpata, iar alta activează la membrii familiei Arap ca dădacă, respectiv, martorii erau predispuși să comunice date care ar facilita poziția inculpatei S. Arap ori, prin declarațiile martorilor în cauză s-a constatat, că inculpata S. Arap nu a fost prezentă la locul săvârșirii infracțiunii, și anume or. Hîncești, str. Baștina 5, care este domiciliul părții vătămate E. Chișcă.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic și argumentul procurorului care a invocat, că prima instanță greșit a concluzionat în favoarea inculpatei și argumentul acesteia, precum că nu s-a aflat în or. Hîncești la 08 aprilie 2014, deoarece numărul de telefon 069492171 care îi aparține, nu era în raza de acoperire a antenelor din or. Hîncești, dar a celor din or. Orhei, și respectiv, această informație nicidecum nu indică direct la faptul unde putea să se afle fizic inculpata S. Arap la 08 aprilie 2014 pentru că, telefonul mobil, cu cartela nr. 069492171 putea să-l lase intenționat și la domiciliul său, pentru a ascunde urmele infracțiunii, dat fiind faptul că, apelantul a apreciat unipersonal proba privind informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice, respectiv, nu a apreciat această probă cu celelalte materiale probatorii administrate la cauza penală.

Astfel, instanța de apel a reținut, că martorul C. Cucu a indicat, că la 08 aprilie 2014, a telefonat-o pe S. Arap la numărul de telefon 069492171, respectiv, instanța de apel a concluzionat, că nu are nici un temei de a pune la îndoială veridicitatea declarațiilor martorului C. Cucu în coraport cu informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice, astfel încît este destul de plauzibil faptul că, martorul C. Cucu vizitînd-o pe inculpata S. Arap la 08 aprilie 2014 a telefonat-o pe ultima, care la această dată se afla la domiciliul său amplasat în or. Orhei, fapt care se confirmă și prin declarațiile martorului M. Bîtea.

Tot în acest context, reieșind din materialele cauzei penale, instanța de apel nu a reținut nici un temei sau motiv de a considera că, faptele s-au întîmplat altfel decît cum au fost relatate de către inculpata S. Arap.

Totodată, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a apreciat declarațiile părții vătămate E. Chișcă ca fiind insuficiente pentru a confirma acuzațiile aduse inculpatei, ori, declarațiile părții vătămate nu se confirmă prin alte probe administrate la cauza penală.

Cu referire la procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 23 aprilie 2014, instanța de apel, ținînd cont de prevederile art. 116 alin. (6) Cod de procedură penală, a reținut ca întemeiată poziția primei instanțe care a remarcat faptul, că prezentarea părții vătămate E. Chișcă spre recunoașterea inculpatei după fotografie, în condițiile în care nu erau careva impedimente la efectuarea unei asemenea acțiuni procesuale cu participarea inculpatei constituie atît motiv de apreciere a probei obținute într-un asemenea mod drept inadmisibilă, dar și temei pentru instanța de judecată de a aprecia critic declarațiile părții vătămate date în ședința de judecată prin care ultima a arătat anume la inculpata S. Arap ca fiind persoana căreia dînsa i-ar fi transmis banii.

Astfel, ca urmare a prezentării persoanei spre recunoaștere după fotografie, au fost create premise pentru ca partea vătămată să i-a o poziție preconcepută în raport cu trăsăturile caracteristice ale persoanei pe care urma să o recunoască, fiind determinată de această poziție și la întâlnirea nemijlocită cu inculpata, pe care deja o văzuse în fotografie.

În final, instanța de apel a conchis, că procurorul nu a administrat suficiente probe care să ateste că, inculpata S. Arap a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ori, stabilirea vinovăției inculpatei nu poate fi bazată doar pe declarațiile părții vătămate, probă care nu poate fi apreciată prin coroborare cu alte probe.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul a invocat, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și anume, de către acuzare au fost invocate declarațiile părții vătămate care, fiind audiată în cadrul instanței de apel a declarat, că persoana care la 08 aprilie 2014, aproximativ la ora 18⁰⁰ a venit la domiciliul său era inculpata S. Arap, mai mult, partea vătămată a fost interogată dacă există o posibilitate să se greșească referitor la identificarea inculpatei, la ce partea vătămată repetat a relatat că anume inculpata este persoana care i-a transmis inelele și a înșușit mijloacele financiare.

Instanța de apel, în decizia sa a redat aceste declarații însă le-a considerat insuficiente pentru condamnarea inculpatei, ori, recurentul în cazul dat, ținând cont de relevanțele art. art. 27, 414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, prin care judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate, consideră că în cazul dat instanțele de fond nu s-au expus argumentat referitor la împrejurările relatate de partea vătămată E. Chișcă.

În final recurentul a menționat, că instanța de apel nu a dat apreciere probelor prezentate în sprijinul acuzării, făcând trimitere unilateral la concluziile primei instanțe și declarațiile inculpatei, ori, instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală, nu a soluționat și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu a indicat temeiurile și motivele pentru care au fost respinse probele, nu a corectat, dar neîntemeiat a menținut o sentință ilegală.

6. Asupra recursului declarat de procuror, a depus referință avocatul B. Dariiev în numele inculpatei S. Arap, solicitând inadmisibilitatea acestuia, deoarece motivele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, o hotărîre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, temeiuri care își găsesc reflectare în decizia contestată.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

La fel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 7), 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din conținutul deciziei instanței de apel, se evidențiază că, aceste prevederi legale nu au fost îndeplinite, astfel, hotărîrea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror.

Călăuzitoare în acest sens sunt prevederile pct. 22.2. din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, care stipulează, că: „... în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective.

Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului”.

Colegiul penal constată, că aceste prevederi legale deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauzei în ordine de apel.

Astfel spus, instanța de apel adoptînd soluția de respingere a apelului declarat de procuror, s-a limitat la o motivare insuficientă și contrară probatoriului administrat pe cauză, ori, recurentul invocă probe concrete, care în opinia sa confirmă cu certitudine vinovăția inculpatei S. Arap de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, astfel instanța de apel pripit a ajuns la concluzia de nevinovăție a inculpatei, menținînd sentința de achitare.

În acest context, Colegiul penal menționează că, instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat de partea acuzării, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, adoptînd o soluție neargumentată la modul cuvenit, avînd un caracter generic, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută și urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Sub acest aspect, se constată, că argumentele invocate de procuror în recursul declarat își găsesc reflectare în starea reală a lucrurilor statuate în cauză, inclusiv sub aspectul că judecînd apelul, instanța de judecată nu a înlăturat incertitudinile invocate de procuror în apel, ci le-a respins, fără a le analiza în ansamblu, coroborîndu-le cu celelalte probe administrate în cauză, ori, la argumentarea necesității respingerii apelului declarat de procuror, instanța de apel a apreciat

unilateral probele administrate la dosar și, în mod arbitrar a dat prioritate acelor probe care, în viziunea acestei instanțe, demonstrează nevinovăția lui S. Arap, în detrimentul celor aduse de procuror.

Potrivit art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acușării. ***Nu se admite introducerea în sentința de achitare a unor formulări ce ar pune la îndoială nevinovăția celui achitat.***

Prin urmare, instanța de apel a acceptat neîntemeiat și predispus versiunile și declarațiile inculpatei S. Arap, enunțate la **pct.4.** al prezentei decizii, precum că dînsa nu se face vinovată de săvîrșirea infracțiunii incriminate în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, concluzionînd în mod arbitrar că „...S. Arap la 08 aprilie 2014, toată ziua s-a aflat la domiciliul său din or. Orhei, str. Victoriei 1, fapt confirmat prin declarațiile martorilor M. Bîtca și C. Cucu, dar și prin informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice din 08 aprilie 2014, purtate la numărul de telefon 069492171, titular al căreia este S. Arap, informație potrivit căreia, la 08 aprilie 2014, perioada orelor 11⁰⁰-18³⁰, la numărul în cauză, au fost înregistrate apeluri de intrare și ieșire, deservite de antena din raza de activitate a or. Orhei” și, în consecință greșit a respins motivele invocate în apelul părții acușării.

Colegiul penal lărgit, menționează că, dreptul la un proces echitabil, în lumina Convenției Europene, se bazează pe respectarea cu strictețe a principiilor fundamentale ale procesului judiciar: „**egalitatea armelor**”, „**contradictorialitatea**” (mai ales în administrarea probelor), „**motivarea deciziilor**”, care semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața instanțelor de judecată, fără ca vre-una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă sau celelalte părți în proces, așa încît, părțile litigante să aibă posibilitatea de a-și susține punctul de vedere într-o așa manieră, încît să nu fie puse într-o situație net dezavantajată una față de alta (*a se vedea: CEDO, decizia din 22.02.1996, în cauza Bulut contra Austriei, parag.47; decizia din 18.02.1997, în cauza Niderost-Huber contra Elveției, parag.23; decizia din 07.06.2001, în cauza Kress contra Franței, parag.72).*

În atare circumstanțe, instanța de apel, în sensul art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă nu a respectat aceste prevederi legale și nu s-a pronunțat argumentat asupra motivelor indicate în apelul procurorului, reproduse la **pct. 3.** din prezenta decizie.

În mod evident, se relevă că partea acușării destul de substanțial și cu lux de amănunte a argumentat motivele de respingere a tuturor versiunilor invocate de inculpata S. Arap, a se vedea **pct. 3.** din prezenta decizie, însă asupra acestor argumente nu se regăsește un răspuns adecvat în textul deciziei adoptate de instanța de apel, această argumentare avînd un caracter generic în sensul că **1) prin declarațiile martorilor C. Cucu și M. Bîtca se constată, că inculpata nu a fost prezentă la locul săvîrșirii infracțiunii; 2) acușarea a apreciat unipersonal proba privind informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice, respectiv nu a apreciat această probă cu celelalte materiale probatorii administrate în cauză;**

instanța de apel nu are nici un temei de a pune la îndoială veridicitatea declarațiilor martorului C. Cucu în coraport cu informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice, astfel încât este destul de plauzibil faptul, că martorul C. Cucu vizitînd-o pe inculpata S. Arap la 08 aprilie 2014 a telefonat-o pe ultima, care la această dată se afla la domiciliul său din or. Orhei, fapt confirmat și prin declarațiile martorului M. Bîtca; 3) declarațiile părții vătămate E. Chișcă sunt insuficiente pentru a confirma acuzațiile înaintate inculpatei, ori, declarațiile părții vătămate nu se confirmă prin alte probe administrate la cauza penală.

Or, așa cum este invocat și în recursul ordinar declarat de procuror, declarațiile părții vătămate E. Chișcă, în cauza deferită judecății, au un caracter decisiv și suficient, care conțin aspect probator, deoarece fiind audiată în cadrul instanței de apel ultima a declarat, că „*persoana care la 08 aprilie 2014, aproximativ la ora 18⁰⁰ a venit la domiciliul său este inculpata S. Arap, mai mult, partea vătămată a fost interogată dacă există o posibilitate să se greșească referitor la identificarea inculpatei, la ce partea vătămată repetat a relatat că anume inculpata este persoana care i-a transmis inelele și a însușit mijloacele financiare.”*

Deci, instanța de apel, la acest segment, nu a analizat și superficial s-a expus asupra credibilității declarațiilor părții vătămate E. Chișcă, pripit acordînd prioritate declarațiilor inculpatei S. Arap.

În afară de faptul, că instanța de apel menținînd sentința de achitare a pus la baza hotărîrii doar probele apărării, Colegiul penal găsește relevant de a enunța, că neîntemeiat instanța de apel în susținerea soluției adoptate a menționat, că *procurorul a apreciat unipersonal proba privind informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice, neapreciind această probă cu celelalte materiale probatorii administrate la cauză, ori, în privința probei menționate acuzarea destul de clar s-a expus, că asemenea informație nicidecum nu indică direct la faptul unde putea să se afle fizic inculpata S. Arap la 08 aprilie 2014, deoarece telefonul mobil cu cartela SIM cu nr. 069492171, putea să-l lase intenționat și la domiciliul său, întru ascunderea urmelor infracțiunii și ducerea în eroare a organului de urmărire penală.*

Deci, coroborarea convenabilă instanței de apel a probei privind informația reflectată în descifrarea convorbirilor telefonice anume cu declarațiile martorilor apărării C. Cucu și M. Bîtca, care în viziunea procurorului urmau a fi apreciate critic deoarece acești martori (prietenă, dacă la copilul inculpatei) erau predispuși să comunice date care ar facilita poziția inculpatei, respinge în esență valoarea probantă a probelor prezentate de partea acuzării, care argumentat și-a expus poziția în cererea de apel.

Aceste împrejurări determină Colegiul penal lărgit să conchidă asupra necesității admiterii recursului ordinar declarat de partea acuzării, cu casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în ordine de apel de către aceiași instanță în alt complet de judecători, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Erorile menționate mai sus, sunt erori de drept procedural și se încadrează în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și, totodată instanța nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, iar hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția, și sunt temeiuri de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să verifice și să aprecieze desfășurat și profund probele administrate în cauză, să le dea apreciere cuvenită în ansamblu, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată și, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu precum și de practica relevantă a CțEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, prin care să ofere răspunsuri la apelul procurorului.

Se menționează că potrivit art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, pentru instanța care va judeca apelul, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se admite recursul ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui *Arap Samanta Mihail* și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac, pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma